

nhớ vì đau và vì sợ.

Chị Ngà đứng cách đó không xa, mặt mày đầy lo lắng nhưng không dám lên tiếng. Tôi lại càng cảm như thóc. Đứng lắt lắt trong cửa sổ âm thầm chứng kiến này giờ, tôi vừa tức cười lại vừa phập phồng sợ bị liên lụy. Trước nay hề anh em thằng Chửng giờ trò gì bất hảo là tôi bị mắng. Lần nào cũng vậy. Chỉ bởi lẽ tội nó là “bạn quý” của tôi.

Ông tôi từ khi xuất hiện vẫn đứng lẳng lặng ở đầu hè. Sau khi đăng hắng dọa anh em thằng Chửng, ông chẳng nói thêm một lời nào, chỉ chấp tay sau lưng giương mắt nhìn học trò mình đánh nhau với kiến.

Cuối cùng, khi thấy anh Điền có nguy cơ bị lũ kiến hung tợn xơi mạt xác, ông tôi mới hắng giọng bảo:

- Lăn ra ngọn, nhảy xuống mương!

Ông nói ngắn gọn, nhưng anh Điền hiểu ngay. Anh lập tức chuyển sang cành cây hướng bắc để về phía bờ mương và thận trọng nhích người đi dần ra ngọn.

Lời mách nước của ông tôi thật sáng suốt. Đó gần như là lối thoát duy nhất, mặc dù hơi có vẻ mạo hiểm.

Tôi liếc chị Ngà, thấy chị đang hồi hộp áp tay lên ngực trong khi mắt vẫn dán chặt vào sự di động của anh Điền, lúc này đã ra gần tới ngọn khiến nhánh cây oằn xuống trông phát ón. Nhưng chính nhờ vậy mà khoảng cách từ anh Điền đến mặt đất thu ngắn một cách đáng kể.

Đến lúc biết không thể xuống thấp hơn được nữa, anh Điền buông tay nhảy đại xuống con mương bên dưới.

Trong khoảnh khắc đó, tôi thấy chị Ngà che mặt không dám nhìn. Nhưng tôi thì trông rõ tất cả. Tôi nghe một tiếng “bồm” vang lên đồng thời nước văng tung tóe. Anh Điền dường như chẳng xây xát gì. Sau khi nhảy xuống, anh lồm cồm bò dậy ngay và người đầu tiên mà anh đảo mắt nhìn không phải là chị Ngà, mà là ông tôi.